

For det andet: Jeg var noget forundret over, at Knud Rasmussen skulle have haft planer om at kalde Thule for „Knudshåb“ eller „Knudsminde“. Jeg efterlyste dokumentation herfor. Jeg forstår nu, at „dokumentationen“ findes i Peter Freuchens bog „I al frimodighed“.

Sat sapienti!

Eske Brun.

BOGANMELDELSE

Hans Thomsen: DANMARKSHAVN KALDER
Nyt Nordisk Forlag, 178 s., uib. kr. 19,50

Den første chef for radio- og vejrstationen Danmarkshavn, Hans Thomsen, har på Nyt Nordisk Forlag, Arnold Busck A/S udsendt sin bog *Danmarkshavn kalder*, en realistisk reportage fra hverdagen i Nordøstgrønland.

Bogen handler om den håndfuld mennesker, som lever og arbejder under Nordøstgrønlands barske naturforhold for gennem vejrobservationer bl. a. at sikre flyvningen på de lange internationale ruter. Denne sikkerhedstjeneste, som udføres i den arktiske ødemark, indledtes under krigen og fik stor betydning allerede dengang for de stridende parter. Det nævnes således i bogens forord, at sænkningen af slagskibet „Hood“, Englands stolthed, kun lykkedes, fordi den tyske krydser „Bismarck“ kunne basere sine operationer i Danmarksstrædet på de observationer, som tyske vejrstationer gjorde på Grønlands østkyst.

I 1949 sejlede et hold danske observationsfolk og teknikere med m/s G. C. Amdrup til Nordgrønland for at opføre den vejrstation, som ICAO havde besluttet at opføre i Danmarkshavn, netop der hvor Mylius Erichsens Danmarksekspedition havde base i 1906 til 1908.

Forfatteren nævner i denne forbindelse, at de erfaringer, som Danmarksekspeditionens folk havde gjort med livet som indsats, nu blev til stor støtte for planlægningen af den moderne radio- og vejrstation godt og vel 40 år efter.

Hans Thomsen skildrer i en knap men koncis stil, hvad vejrstationens folk oplevede under deres anstrengelser for at holde stationen i funktion

året rundt, også når forsyningerne svigtede, men det fornøjelige er, at han også har sans for, hvad den overmægtige men til tider skønne natur byder på. Hans folk møder, og det gør han også, isbjørne og moskusokser, polarræve, sneharer, falke og sneugler. Han betegner Nordøstgrønlands uberørte naturområder som et af Danmarks største klenodier og foreslår, at man fra dansk side gør en indsats for at oprette en naturpark her, et forslag, som for nogle måneder siden også blev fremsat i dette tidsskrift af departementschef Eske Brun.

Hans Thomsens bog rummer flere afsnit, der bærer præg af at være oplevet intenst og som både er spændende og fascinerende. Han beskriver mødet med Nordøstgrønlands natur under alle vejrforhold og gør det sådan, at læseren bliver misundelig.

Det gik godt alt sammen for den lille skare mandfolk, fordi man overholdt de sikkerhedsregler, der er nødvendige for at færdes på steder, hvor ingen hjælp fra andre er mulig.

Bogen er interessant og værdifuld, fordi den er den første om en egn af verdens største ø, som kun er kendt af de færreste i selve Grønland såvel som i det sydlige Danmark.

Danmarkshavn kalder hører naturligt hjemme på reolen hos folk, der interesserer sig for Grønlands natur og livet, der leves i forskellige egne af det store land. Den virker dokumentarisk i sine oplysninger, men er samtidig læseværdig, fordi den giver et følt og ægte billede af livet i en egn, hvor de levendes antal er stærkt begrænset. Bogens smukke omslag er tegnet af Alex Secher.

h. c.